

Vi kom hertil med en Fiskerbaad fra den nærmeste Ø, hvor der bor

Mennesker, og vi havde hele Baaden fuld af alt, hvad vi skulde bruge i Huset, saadan vil den Baad komme herover hver Maaned, det tog lidt over tre Timer at sejle hertil, – men hvor længe det er siden vi rejste hjemmefra, kan jeg slet ikke mere sige, thi jeg synes vi har rejst i øde Lande i mange Aar. Vor Ø saa helt anderledes ud, da vi kom nær til den, end jeg havde tænkt mig, den er meget større. Det halve af vort Hus er bygget af Sten lige ind mod Klippen, og er meget mørkt, mens denne Del er bygget af Træ; Fiskerne brugte den engang om Sommeren, og de har haft Faar paa Græs paa Øen, – og Eugènes Ven, Calran, boede her for to Aar siden, men dette ved I jo. Her hvor jeg sidder, er et stort Ildsted, – og hvor er det ikke smukt og underholdende at se paa Ild – men naturligvis er her ikke mange Møbler. Det gør dog hverken fra eller til, for jeg kan jo ikke sidde i mer end en Stol ad Gangen og Eugène i en, og I maa ikke tro, at Stuerne derfor har mindre Udtryk end de havde hjemme – tværtimod, de har saa meget Udtryk og hver sit, og her, hvor jeg kun har Eugène at tale med og han saa tidt er borte, bliver de meget mere højtaltende end de var hjemme, og I kan ikke forestille jer, alt, hvad de kan faa sagt i en Time, naar jeg sidder her og syr – og undertiden igen er der mange Stemmer, og Ilden siger en Ting og Uret en anden, saa det er til at blive ganske forfærdet over. – Kan I nu tænke jer alt dette! –

midt
regionmidtjylland

12.10.2021

Side 1 af 25

fasdf asklædfs asdælkjfsad ælsdsdæl sdlækfjsd fælsadkfjdsflksad as-
dælkjfads sadælkjksdaf asdfijsdf sadlækjsadf ælasdkf sadlækfjsda weoi-
jewr flækdsafælkjasdfælk sdælkfksdalækds f fdslkæjlkds fdlækjdsf df-
sfasdf asklædfs asdælkjfsad ælsdsdæl sdlækfjsd fælsadkfjdsflksad as-
dælkjfads sadælkjksdaf asdfijsdf sadlækjsadf ælasdkf sadlækfjsda weoi-
jewr flækdsafælkjasdfælk sdælkfksdalækds f fdslkæjlkds fdlækjdsf dfs
fasdf asklædfs asdælkjfsad ælsdsdæl sdlækfjsd fælsadkfjdsflksad as-
dælkjfads sadælkjksdaf asdfijsdf sadlækjsadf ælasdkf sadlækfjsda weoi-
jewr flækdsafælkjasdfælk sdælkfksdalækds f fdslkæjlkds fdlækjdsf df-
sfasdf asklædfs asdælkjfsad ælsdsdæl sdlækfjsd fælsadkfjdsflksad as-
dælkjfads sadælkjksdaf asdfijsdf sadlækjsadf ælasdkf sadlækfjsda weoi-

midt
regionmidtjylland

[illegible]

jewr flækdsafælkjasdfælk sdælkfksdalækds f fdslkæjlkds fdlækjdsf dfs

fasdf asklædfs asdælkjfsad ælsdsdæl sdlækfjsd fælsadkfjdsflksad as-
dælkjfads sadælkjksdaf asdfijsdf sadlækjsadf ælasdkf sadlækfjsda weoi-
jewr flækdsafælkjasdfælk sdælkfksdalækds f fdslkæjlkds fdlækjdsf df-
sfasdf asklædfs asdælkjfsad ælsdsdæl sdlækfjsd fælsadkfjdsflksad as-
dælkjfads sadælkjksdaf asdfijsdf sadlækjsadf ælasdkf sadlækfjsda weoi-
jewr flækdsafælkjasdfælk sdælkfksdalækds f fdslkæjlkds fdlækjdsf df-
sfasdf asklædfs asdælkjfsad ælsdsdæl sdlækfjsd fælsadkfjdsflksad as-
dælkjfads sadælkjksdaf asdfijsdf sadlækjsadf ælasdkf sadlækfjsda weoi-
jewr flækdsafælkjasdfælk sdælkfksdalækds f fdslkæjlkds fdlækjdsf df-
sfasdf asklædfs asdælkjfsad ælsdsdæl sdlækfjsd fælsadkfjdsflksad as-
dælkjfads sadælkjksdaf asdfijsdf sadlækjsadf ælasdkf sadlækfjsda weoi-
jewr flækdsafælkjasdfælk sdælkfksdalækds f fdslkæjlkds fdlækjdsf dfs

fasdf asklædfs asdælkjfsad ælsdsdæl sdlækfjsd fælsadkfjdsflksad as-
dælkjfads sadælkjksdaf asdfijsdf sadlækjsadf ælasdkf sadlækfjsda weoi-
jewr flækdsafælkjasdfælk sdælkfksdalækds f fdslkæjlkds fdlækjdsf dfs

Husker I, at vi engang hjemme legede, at jeg var en forfulgt
Prinsesse og red bort paa en Hval.

Saaledes omtrent sidder jeg her paa min øde Ø, midt i det store
Hav. Mod Vest er der høje Klipper, som løber lige stejlt ned i
Vandet, og Havet brummer og bryder om Fødderne paa dem og langt,
langt ud. Fiskerne siger, at det var skjulte Skær, et Sørøverskib
er engang gaaet under her, derfor kalder de dem for
Galgebakkerne. Længere inde og mod Øst er vor Ø lavere, helt
bevokset med Græs og et Sted nede i en Sænkning er der en lang
Birkelund, – men naar man er oppe paa de højeste Steder, kan man
se Vandet langt omkring og de andre Øer, ligesom Hækkene og de
klippede Buksbombuske i Haven hjemme, – ak, jeg er ked af, at jeg
nu ved saa meget mere end I og kender saa mange Ting, som I
aldrig har set, – og hjemme var jeg altid den, der vidste mindst
Besked, og alle andre Mennesker kunde sige mig meget mer. I maa
ikke glemme mig og lad heller ikke nogen Ting hjemme glemme mig,
men hils alting.

Kæreste Søstre, det er ligegyldigt, hvad jeg skulde gøre og
burde, – og fornuftigt tænker jeg ikke, ved jeg, men jeg kan ikke
slutte af paa dette Brev, som først vil naa jer om lang, lang
Tid, før jeg har fortalt jer noget andet, og maaske I, fordi vi
har tænkt os saa meget, der ligner det, vil kunne forstaa det.

Der er sket noget saa mærkeligt og forunderligt, at maaske andre Mennesker ikke kan tro det – og det mest forunderlige er, at lige fra først af har det været, som om det var det eneste, der var rigtig sandt, og alt andet var kun som en anden Slags Sandhed. Det gik saaledes til. I Gaar Aftes, da jeg sad alene her, og inden jeg havde tændt Lyset, bankede det paa Døren og hermed begyndte det forunderlige, for I kan ikke forestille jer, hvor forunderligt det var at høre nogen banke paa Døren her, og denne Banken, tror jeg, lød ogsaa anderledes end andres. Dog svarede jeg, og da kom der en Mand ind, med sin Hat i Haanden og bukkede for mig. Han sagde: „Godaften Madame. Har jeg ikke den store Ære at tale med Fru Vandamm.“ Og hele Tiden ledte han saa besynderligt efter Ordene; det var saa mørkt, at jeg ikke kunde se hans Ansigt, men jeg kunde se, at han var i Uniform og han stirrede paa mig hele Tiden. „Jo jeg er Lucie Vandamm,“ sagde jeg. „Velkommen hertil, Fru Vandamm,“ sagde han, „jeg er Christobal Christmas, altid Deres ydmyge Tjener.“ – Hvorledes skal jeg dog forklare eder, som er saa langt borte, hvordan det var, alt forandredes fra det Øjeblik han kom ind i Stuen, og det var, som om jeg stred imod at drages med ind i denne Forandring, da jeg sagde: „Hvor kommer De dog fra,“ men da jeg havde spurgt, i samme Øjeblik syntes jeg, det var helt meningsløst. „Jeg har været længe her,“ sagde han, og derpaa blev han staaende midt paa Gulvet, ligesom om han ikke vidste, hvad han nu skulde gøre, og jeg kunde ikke sige et Ord. „Tillader De mig at blive her et Øjeblik, Fru Vandamm,“ spurgte han, og da jeg svarede ham, satte han sig paa en Stol ved Siden af Ilden, og nu kunde jeg se, at han var ganske ung og havde sit Haar i Pisk, men ikke pudret. „Kommer De fra England, Fru Vandamm,“ sagde han. Jeg fortalte ham, hvorledes vi var komne rejsende, men hans Ansigt, og hans Stemme, imens han lyttede, kan jeg ikke beskrive jer. „Sig mig, vær saa god at sige mig,“ sagde han, og med eet var hans Stemme saa besynderlig hjerteskerende: „De kender vel ikke, Fru Vandamm, en Familie Christmas dér, Fru Christmas og hendes Barn.“ „Jeg tror det ikke,“ sagde jeg, „jeg kan ikke huske det,“ „Vær saa god, gør mig den store Tjeneste, Fru Vandamm, at prøve at huske det,“ sagde han og sad ganske stiv og lagde med et begge sine Hænder paa sit Hjerte. „Ak, jeg tror det ikke,“ sagde jeg, „vi kendte saa faa“. „Men har de ikke hørt om dem nogen Sinde,“ sagde han, „Fru Horatia Christmas fra Dublin, hun var født Ward, hun havde et Barn, jeg ved ikke, om det var en Søn eller en Datter, men det maa være“ – han sad længe og tænkte sig om, – „omtrent paa Deres Alder.“ – Var det nu ikke forunderligt, er det ikke forunderligt, at jeg kan huske hvert Ord saaledes? Jeg sagde ham, at jeg kendte dem ikke, og jeg var lige ved at græde derved, fordi hans Stemme var saa hjerteskerende. „Maaske,“ sagde han, „vil De være saa god at spørge Deres Mand. Og nu,“ sagde han og rejste sig, „skal jeg ikke forstyrre Dem mer, jeg haaber, De vil befinde Dem vel her. Godnat.“ Han bukkede dybt, men han tog ikke

min Haand, og derpaa gik han og da, – saa snart han var ude af Stuen, var alle Spor af ham borte, thi der var ikke et Fodtrin at høre, og jeg løb til Vinduet og saa ud, men han var ikke til at se. Og da følte jeg, at jeg næsten ikke kunde staa paa Benene, og jeg gik hen og tændte Lys, og da blev alt forandret igen, men I kan ikke tænke jer, hvordan – det var som om det tog en Maske paa. Hvad skal jeg nu tro, hvad skal jeg nu tænke om dette. I er de eneste Mennesker, jeg kan fortælle det til. Tænk da paa mig, send mig mange Tanker hjemmefra. Hils alle Ting hjemme. O I vil ikke faa dette før om lang lang Tid. Eders stedse tro Søster

__Lucie Vandamm__.

– Den Lucie Vandamm, som skrev dette Brev, den 9. Dag efter sin Ankomst

til Øen, selv den ene af Øens to Eneboere, var 20 Aar, og hun var fulgt med sin Mand, der rejste dertil for i Ro og uforstyrret at skrive en Bog, som skulde reformere Verden. Han var opfyldt af Rousseaus Ideer, eller paavirket af dem, – men tillige af sine egne, og han havde en saadan brændende Tro til dem, og hans Sind var saaledes optaget, saa fuldt heraf, at ingen Vanskelighed eller Bekymring trængte ind til hans Bevidsthed; selv naar han talte og handlede var det kun som med den yderste Del af sit Væsen, ligesom Vagten ved Porten kunde slaa en Passiar af, mens der blev holdt Krigsraad indenfor. Hun, hans unge Kone, som kun kendte hans store Planer af hans meget afbrudte Forklaringer, modtog alle de ny Indtryk af deres ny Liv her, og i hendes fantasirige og modtagelige Sind prægede de sig. – Hendes Hjem var langt borte. Hendes Fader var en kun lidt paaskønnet Videnskabsmand og Politiker, der

i sit Hjerter troede, at han kun regnede med de tørreste Kendsgerninger og kun stolede paa sine egne Øjne og Øren. Han nærede en dyb Foragt for

Kvinder og tog sig kun undertiden og meget teoretisk af sine fire unge Døtres Opdragelse. Den ringe Paaskønnelse han havde vundet, havde gjort

ham noget bitter, men for Resten fandt han sig godt i sin Rolle som Martyr, – han havde med alt det et meget godt Hjerter. Lucies Moder var svag og laa altid til Sengs, – den egentlige Aand der i Huset var skabt af de fire unge Søstre i Forening. Overladt til sig selv lod de paa deres Side hele den øvrige Verden skøtte sig selv og lavede til deres Brug en ny, hvis Love var de eneste, de respekterede. Af deres Faders Ideer og alt det, der optog ham, trængte en Del ned til dem, forandrede og fjøede sig efter deres Verdens Aand. De fire var knyttede tæt sammen af et inderligt Venskab, af mere end det: de ejede i Fællesskab noget, som de ikke med deres bedste Vilje havde kunnet forklare, hvad var, men som de selv vidste ganske nøjagtig Besked med og satte over alt. De var alle fire smukke, men da de var fattige og ikke kendte mange Mennesker, havde de ikke mange Friere, dem, de havde, maalte de med to Maalestokke,

med den øvrige Verdens, – og dette var en Slags Koketteri, ganske for Løjer og for at vise, de forstod sig paa den, – og med deres egen, som de ganske og aldeles dømte efter. Deres Moders Ejendom, deres gamle Hjem

paa Landet, var brændende elsket af dem alle fire, og dog længtes de efter det Øjeblik, da deres Tanker og Drømme skulde træde dem i Møde udefra. – Til dette Hus kom Eugène Vandamm som Husfaderens Ven. De to

mødtes, trods 30 Aars Forskel i Alder, i en varm Sympati, fælles Interesser, fælles Stolthed og Miskendelse.

Eugène Vandamm var 27 Aar. Han var meget begavet, en lidenskabelig og

lidende Natur, en stor Idealist, men mærkværdig snæver i sine Begreber om Idealer. I Bunden troede han slet ikke paa andet end sig selv. Han havde aldrig haft Venner eller Fortrolige, han havde lidt ogsaa under den Ensomhed, der bliver den i sin Kreds langt bedst begavedes Lod. Til Erstatning havde han faaet en høj Grad af Selvtillid, der end ikke saa meget bestod i Tillid til sig selv som i den dybeste Foragt for andre og fuldstændig Ligegyldighed for deres Dom. 21 Aar gammel havde han udgivet

en Bog: „Quos ego ...“, som ikke blev saa meget lagt Mærke til, som den fortjente; 2 Aar senere var et andet Værk, som han selv var begyndt at udgive hæftevis, blevet beslaglagt. I denne Tid var han gaaet meget igennem af Fattigdom og Nød, det dæmpede dog ingenlunde hans Tro paa sig

selv eller Foragt for andre. Hans urolige, lidenskabelige og ærgerrige Aand hvilede næsten aldrig, han gravede sig med en utrættelig og vild Energi bestandig dybere ind i sin Verden af Tanker, han havde vænnet sig til at være meget alene, udtrykte sig daarligt i Tale, og manglede helt Kendskab til nogle Sider af Livet, som hans ganske almindelige jævnaldrende vidste god Besked med.

Vandamm vidste det ikke selv, men der gik en ny Verden op for ham i dette Hus, en Verden, der legede, og hvis Lege var meget alvorlige og yndefulde. Mens han vandrede op og ned langs Dammen og Buksbomhækkene i

Haven og diskuterede alvorlige Emner med sin Ven og Meningsfælle, trængte den ind til hans Bevidsthed, ligesom en Blomsterduft, og vakte ganske ny Stemninger hos ham.

Efter nogen Tids Forløb blev han forelsket i Lucie, som var den yngste og smukkeste af de fire, og naar han gik og talte med hendes Fader om Livets højeste Spørgsmaal, ventede han paa, at han skulde bede ham blive

til Aften. Han forstod det ikke selv, han tænkte sig maaske, at han her havde fundet en beslægtet Aand, som ung og uudviklet skulde ledes af hans og forene sig med den, men i Virkeligheden fyldtes han af Stemninger fra hendes Verden, helt forskellig fra hans, og bøjede sig

næsten ydmygt, lærende og modtagende, for hendes unge, friske og rige Sinds Overlegenhed. For Lucie var han noget ganske mærkværdigt, hun hørte ham rose i høje Toner af sin Fader, som et Geni, hun forstod ham ikke, og kunde dog se, at hun forstod ham langt bedre end han hende – og han bøjede sig for hende, han, der ikke bøjede sig for noget. Hun vidste, at der i hendes Kærlighed var megen Beundring, hun vidste ikke, at der var megen Medlidenhed. Da han friede til hende, saa hun, at hun holdt alt for meget af ham til at svare nej, og dog bad hun ham om nogle Dages Betænkningstid, men da hun havde svaret ham, holdt hun fast ved ham og var hans i Liv og Død. Deres Forlovelsestid var kort, men forunderlig for dem begge. For ham var der hændet det forunderlige, at mens Smerte, Nød, Lidelse til denne Dag havde været hans Element og Verden, havde den Lykke, han her havde mødt, uden nogen Overgang hævet ham op til sig og var blevet hans Sjæls daglige Brød. For hende var det vidunderlige det, at hun før intet havde ejet, men havde haft alle Muligheder, og nu havde hun med eet en bestemt Skæbne, en Ejendom, men ingen Drømme. Undertiden syntes hun, hun var bleven bedraget, skønt hun ikke vidste, hvordan, men hun elskede ham. Naar de var sammen, talte han meget, og der var i hendes Væsen noget sky, saa at han undertiden tænkte, at han kendte hende ikke. Hun lyttede til ham og var næsten glad over, at han gav hende saa meget af sig selv og fordrede saa lidt af hende, og dog gav hun ham noget til Gengæld, en Stemning, han modtog og dvælede i, selv efter at han var gaaet fra hende, et Indtryk af noget ungt, sorgløst, rigt og ømt, en anden Slags Sympati end han var vant til.

Men da de saa var gift og han havde hende for Tid og Evighed, greb ham med eet en Angst for, at denne Lykke skulde skade ham, at den skulde overtale ham til at hvile, til at svigte sine Ideer, og da han med Sikkerhed vidste eet i Verden – at han ikke vilde ofre noget af dem for noget andet, var det let for ham at tage sit Parti. Han begyndte sin ny Bog, et stort Værk, og mens han arbejdede sig ind i Tanken om den, gled de ved hans Tavshed fra hinanden. Han havde saadanne Vanskeligheder ved at faa den samlet i Byen, hvor han blev forstyrret bestandig, at han var ved at blive gal derover, og da han kom og sagde hende, at han maatte rejse bort og leve ensomt for at skrive sin Bog i Fred, faldt det hende

fasdf asklædfs asdælkjfsad ælsdsdæl sdlækfjsd fælsadkfjdsflksad as-
dælkjfads sadælkjksdaf asdfijsdf sadlækjsadf ælasdkf sadlækfjsda weoi-
jewr flækdsafælkjasdfælk sdælkfksdalækds f fdslkæjlkds fdlækjdsf dfs
fasdf asklædfs asdælkjfsad ælsdsdæl sdlækfjsd fælsadkfjdsflksad as-
dælkjfads sadælkjksdaf asdfijsdf sadlækjsadf ælasdkf sadlækfjsda weoi-
jewr flækdsafælkjasdfælk sdælkfksdalækds f fdslkæjlkds fdlækjdsf dfs

fasdf asklædfs asdælkjfsad ælsdsdæl sdlækfjsd fælsadkfjdsflksad as-
dælkjfads sadælkjksdaf asdfijsdf sadlækjsadf ælasdkf sadlækfjsda weoi-
jewr flækdsafælkjasdfælk sdælkfksdalækds f fdslkæjlkds fdlækjdsf dfs

fasdf asklædfs asdælkjfsad ælsdsdæl sdlækfjsd fælsadkfjdsflksad as-
dælkjfads sadælkjksdaf asdfijsdf sadlækjsadf ælasdkf sadlækfjsda weoi-
jewr flækdsafælkjasdfælk sdælkfksdalækds f fdslkæjlkds fdlækjdsf dfs
fasdf asklædfs asdælkjfsad ælsdsdæl sdlækfjsd fælsadkfjdsflksad as-
dælkjfads sadælkjksdaf asdfijsdf sadlækjsadf ælasdkf sadlækfjsda weoi-
jewr flækdsafælkjasdfælk sdælkfksdalækds f fdslkæjlkds fdlækjdsf dfs

ikke ind, at hun kunde blive tilbage, hun rejste med ham og søgte efter bedste Evne at gøre Livet behageligt for ham og at finde noget at tage sig for selv. Hans Arbejde gjorde ham meget tavs – hvordan skulde han kunne beklage hende, naar han følte, hvordan han arbejdede, saa Blodet sprang af hans Tanker og Hvile var ukendt for ham, og hun syntes altid at hvile i en tankefuld og drømmefyldt, lykkelig sorgløs Ro. Imens han sad i sit Værelse og vred sine Hænder over sit Arbejde eller arbejdede sig saa dybt ned i det, at alt andet svandt bort under hans Fødder, sad hun i Stuen ved Siden af foran Ilden og syede og tænkte paa, hvor forunderligt alt dette var.

Foreløbig var Havet ganske roligt. Det var meget taaget, og det regnede af og til, alle Ting var graa i dette Lys, og den fugtige Luft var saa tung, at Røgen fra Skorstenen ikke vilde gaa til Vejrs. Fra Vinduet i den Stue, hvor hun sad, kunde Havet ses, ogsaa det var graat, ganske lidt kruset, og Horisonten var ikke til at se, og Havets Stemme lød uafbrudt, ensformig. Lucie Vandamm lagde Brænde paa Ilden og stod og saa paa det, mens den graa Skumring ganske langsomt blev mørkere og mørkere og lagde sig om alt.

Da hændte det, at hun hørte Døren gaa, og mens Skridtene af den kom-mende lød over Gulvet til hendes Dør, tænkte hun først, at det var hendes Mand, og derefter, mer med sin Følelse end sin Forstand, at det ikke var ham, men den samme, som havde besøgt hende nogle Dage før. Hun rejste sig op, og blev staaende ved Siden af Ildstedet, da han kom ind. Han bankede paa Døren, men da hun ikke svarede, aabnede han den, og blev staaende paa Dørtærsklen, da han saa hende. „Godaften,“ sagde han, „jeg forstyrrer Dem ikke, haaber jeg.“ „Nej,“ sagde Lucie. „De synes vist, Fru Vandamm,“ sagde han, „at jeg er meget paatrængende. Men De maa tænke paa, hvor ensomt her er. De, der har set Mennesker saa nylig, kan vist ikke forestille Dem, hvorledes det er for mig at se Dem.“ „Jeg synes ogsaa, det er længe siden, jeg har været sammen med Mennesker,“ sagde Lucie og saa stift op paa ham. Deres Øjne mødtes, og hun tænkte, at hun aldrig havde set noget Menneske med saadanne Øjne. Han tog sine bort først og saa paa Ilden. „Er De ikke kommen hertil for at søge Ensomhed?“ spurgte han. „Jeg er fulgt med min Mand,“ sagde Lucie. „Havde De den store Godhed at huske at spørge Deres Mand, som jeg bad Dem om?“ sagde han. Det varede et Øjeblik, inden hun svarede. „Ja,“ sagde hun, „jeg spurgte ham. Men han vidste det ikke.“ Han saa igen paa hende, „Ak,“ sagde han, „var der Mennesker, De skiltes fra, da De rejste herop?“ „Ja,

jeg skiltes fra mine Søstre,” sagde hun, og atter gjorde hans Stemme hende saa bedrøvet, at Graaden kom hende i Halsen. „Jeg forstyrrer Dem,”

sagde han, „hvorfor bliver De staaende?” Hun satte sig i en stor Trælænestol, der stod tæt op til Ildstedet. Han bukkede sig og tog et Stykke brændende Træ op, der var faldet paa Gulvet, og lagde det paa Ilden og blev staaende et Øjeblik for at varme sine Hænder, saa satte han sig paa en lille Træstol lige over for hende. „Sig mig, Fru Vandamm,” sagde han, „naar De nu har været længe borte, husker De dem

da, eller synes det at blive vanskeligere og vanskeligere for Dem at naa dem, selv med Deres Tanker?” „Ak,” sagde Lucie, „jeg ved ikke, hvorledes, men alt synes at være forandret. Jeg har jo nok været længe borte, men det er som om det var endnu længere.” „Hvor længe har De været borte?” spurgte han. „Over 6 Uger,” svarede hun. Han tøvede et Øjeblik. „Og naar Deres Længsel føles som en stor Smerte,” sagde han, „ønsker De da, at De kunde glemme helt.” Lucie tænkte sig om nogle Øjeblikke. „O, nej,” sagde hun, „og jeg vilde heller ikke,” tilføjede hun, „at de skulde glemme mig.” „Tror De da, at De vil blive husket.” „Ja,” sagde hun, „ja, de vil nok tænke paa mig tidt.” „Men hvor længe,” sagde han, „tænk paa, at de, der skal huske Dem, lever i Forandring. Deres Hund vil dø og Deres Hest, andre Blomster blive saaede i Deres Yndlingsbed og andre Spil komme i Mode end dem, De plejede at spille. Vil De da blive husket endnu?” „Vil jeg ikke?” sagde hun og saa op paa ham. „Hvorledes skal jeg kunne sige det,” sagde han, „men hvorledes skulde det kunne gaa anderledes? Vil de ikke lære andre Mennesker at kende, der vil omtale Dem som en Ubekendt og komme til ny Steder, som

deres Øjne aldrig har hvilet paa?” Ilden, der nu kun var Gløder, kastede sit brændende Skær paa hans Uniform og paa hans Skede og Sværdhæfte og

paa Lucies sorte Kjole og hvide Tørklæde, og undertiden, naar den drog Vejret, paa deres Ansigter. „Der var en ung Mand, som jeg kendte,” sagde han, „som var forlovet med en ung Pige, der – døde. Senere giftede han sig, og saa troede han, at han var fuldkommen lykkelig og Tanken om hans

døde Elskede steg kun undertiden op i hans Sjæl og da ganske blid, og kun sjælden i hans Drømme for at gøre ham urolig, og da kun til han vaagnede ved Dag gry. Senere – blev han skilt fra sin Hustru, og da sagde hans fordums Elskedes Billede: saaledes vil du blive husket.”

Der var en lang Stilhed, saa dyb, som havde Stuen været tom, som inden hun kom dertil, og dog saa fuld af Tanker. Luften var tung af Tanker. „Jeg har gjort Dem bedrøvet,” sagde han, „det gør mig meget ondt. Desuden er det jo uden Grund. De vender jo snart tilbage.” Hun trak Vejret dybt. „Ja.” „Hvor længe har De tænkt at blive her?” spurgte han. „Et halvt Aar,” svarede hun, „maaske længere.” „Saa bliver De her,” sagde han og tænkte sig om igen, „Julen over.” „Ja,” sagde hun. „Da vil De savne – meget.” „O, ja,” sagde hun bedrøvet. „Vis mig en stor

Tjeneste,“ sagde han hurtig, „fortæl mig om, hvorledes De fejrede Julen; jeg selv, for nogle Aar siden – jeg husker, det var en lykkelig Tid – og i Deres Hjem, naar de var mange Søstre, – da havde De mange Lege, ikke

sandt.“ Hun prøvede, da han bad hende om det, at drage disse gamle glade

Tider frem, og mens han spurgte hende og hun svarede og fortalte, varmede hun sine ængstelige Tanker paa denne fjerne og kolde Ø over Minderne derfra, foldede Hænderne i Skødet, saa frem for sig og smilede lidt. Ved dette Smil forandredes Udtrykket i hans Ansigt med et, han fæstede sine Øjne paa hende med et saadant anspændt, smerteligt Udtryk, som om han vilde indprente sig det for bestandig. „Undertiden,“ sagde Lucie, „plejede vi ogsaa at danse, – og at lege Pantelege.“ Hun kom til at lade sine Øjne hvile paa hans Ansigt og blev forskrækket og bedrøvet. „Og paa denne Tid af Aaret,“ sagde han, „red De da ikke.“ „Nej,“ sagde hun. „O, det er en meget stor Fornøjelse,“ sagde han, „paa den Tid, da Bladene falder og Kornet er inde. De er saa ung, Fru Vandamm, opgiv ikke

Deres Ungdom. Undertiden kan man vel tro, at Lysten til den Slags Liv er

borte, helt borte, men det er mærkeligt, hvor længe den lever og lider ved at sultes saaledes. O, saadanne oplyste, festlige, larmende Stuer, som der nu er langt herfra.“ De tav igen. „Synger De, Fru Vandamm?“ sagde han med et. „Ja,“ sagde hun. „Vil De da synge for mig?“ Han saa, at hun saa sig om i Stuen efter sin Guitar, rejste sig og gik hen og tog den, men han lagde den forsigtig i hendes Skød og rørte ikke ved hendes Haand eller Kjole med sin Haand. Hun stemte den og saa op paa ham.

„Hvad

skal jeg synge?“ sagde hun. „Jeg kender ikke Deres Sange,“ sagde han. Hun tænkte sig om en Stund, og sang saa ganske sagte og frygtsomt en Vuggevise, som hendes Moder havde sunget for hende og hun for sine Dukker. Saa mange forskellige Tanker gled igennem hendes Hoved, mens hun

sang. Da hun tav, saa hun paa ham. Han sad med Hovedet i sine Hænder, ubevægelig, og da han ikke løftede det igen, ventede hun et Øjeblik og sang saa en Kærlighedssang for ham, meget gammel, som hendes Barnepigens i

sin Tid havde sunget for hende:

Se min Elskede, der gaar Maanen frem.
Over Himlen gaar dens stille Natteveje,
og højt over os i Linden
suser ganske sagte Nattevinden
Vore Brødre Stjernerne, mens de dreje,
hilse paa deres Vej Jorden vort Hjem.

O som Stilhed fylder nu Luft og Jord,
fylder Kærlighed til dig min Sjæl, Veninde.
Og som Himlen over Jorden

staar du over alle mine Tanker,
se hvor klare alle dens Stjerner skinne,
som den gør du Verden for mig lys og stor.

Som jeg elsker nu, vil jeg elske dig
lige brændende om tusend Aar, min Glæde,
og naar Maanen er forsvundet
og naar Jordens Alder ud er rundet,
vil vi sammen over en ny Jord træde
og se sammen op mod den ny Maanes Vej.

Strengenes spinkle Stemme dirrede og tav. Hendes Gæst rejste sig. „Jeg takker Dem meget, Fru Vandamm,“ sagde han. „Godnat. De ved ikke,“ sagde han, „hvor taknemmelig jeg er Dem.“ Hun rejste sig, lagde Guitaren og blev staaende, med et rakte hun Haanden frem. Han saa igen paa hende med det bedrøvede Udtryk, der fik hende til at græde, bøjede Hovedet, men rørte ikke sine Hænder og gik. Og igen forsvandt alle Tegn af ham, hun hørte ikke engang Forstuedøren gaa, mens hun blev staaende ubevægelig.

—

Lucie tænkte: Hvordan skal jeg kunne fortælle dette til min Mand. Hun hørte Døren gaa til hans Værelse og hans Fodtrin, og da han kom ind, vendte hun sit Hoved og saa paa ham med et besynderligt, jammerfuldt Udtryk, men hun saa paa hans Ansigt, hvor dybt han var inde i sine Tanker, og han, der havde siddet og skrevet, kunde intet se i Stuens Mørke. Ligesom den anden kom han hen til Ildstedet og satte sin ene Fod op paa Murstenskannten: „Du synger,“ sagde han. „Nej, ikke mer,“ sagde hun og hængte Guitaren tilbage. Han gik hen til Vinduet og saa ud. „Det blæser op,“ sagde han. Hun svarede ikke. I et Øjeblik havde hun faaet en Aabenbaring af, hvad Kulden og Taagen, Klipperne og Havet og den uhyre Ensomhed, som var deres Sjæl, egentlig var og vilde sige, og hun tænkte, da den var forsvundet: her, i min varme Stue gør det mig iskold at tænke paa. Saa sig rundt og tænkte paa, hvad han havde sagt: hvor her er hyggeligt inde. – Den næste Dag, hver Gang hun saa paa sin Mand, vaagnede denne Tanke i hende, at hun kunde fortælle ham alt, men hver Gang var hun lige langt derfra, – hun vidste, at han aldrig vilde tro, at det, hun vilde fortælle ham, var sandt, og endnu mere, at det efter hans Begreber om Sandhed heller ikke vilde være det. Desuden begyndte at komme over hende, ligesom Taage fra Havet, den besynderlige Tilstand af vaagen Drøm, hvori hun længe skulde dvæle.

Den Aften, da Skumringen faldt paa, følte hun sig saa træt og ked af at sidde inde, at hun tog et stort Tørklæde om sig og gik ud. For hende havde alle Ting nu saa aldeles tydeligt Udtryk og Tale, at det var, som

om den kolde fugtige Luft uden for lagde sin Haand, idet den slog hende imod, ikke blot paa hendes Ansigt og Legeme, men paa hendes Sjæl og saa

tydeligt som med Ord sagde hende sin Mening. Idet hun lukkede Døren, tænkte hun: det er dog besynderligt, at jeg ikke er bange. Hun gik ikke ret langt bort fra Huset, men blev ved at gaa op og ned, op og ned. Da hun vendte om, engang, saa hun Lys i sin Stues Vindue, tænkte: det er Eugène, der er kommen ind, og vilde gaa ind, men mens hun gik, saa hun noget fremmed derinde og gik hen til Vinduet for at se ind. To Lys var tændte og stod paa Bordet, og ved Bordet sad nogle Mænd og spillede Kort. En af dem sad med Ryggen til hende, og de andre var saa optagne af

deres Spil, at de ikke lagde Mærke til hende, og hun blev staaende ganske stille og betragtede dem opmærksomt. De spillede meget ivrigt og højt; hele Stabler af Guldpenge blev ført fra den ene til den anden, og under dette var deres Ansigter meget uhyggelige at se paa, thi de spillede ligesom Fanger kunde spille i Fængselet den sidste Morgen inden

deres Henrettelse, og mens Morgenen allerede gryede, og som om dette Øjeblik var en Brand, revet ud af en forfærdelig Ild; og selv om de ikke havde spillet saaledes i denne tavse Nat, vilde der ikke have været et af deres Ansigter, som man ikke vilde have lagt Mærke til og gyst ved og senere om Aftenen været angst ved at tænke paa. Lucie, der stod uden for Vinduet og saa ind, med begge sine Hænder knuget sammen under Tørklædet,

men ganske rolig, hørte sine Tanker sige, saa tydeligt, som om de havde talt højt: „Det er Sørøverskibet „Andalusias“ Folk, som forliste her for 40 Aar siden paa de Skær, de kalder Galgebakken.“

I det samme, mens hun stod saaledes, gik Døren op, og hendes Mand kom

ind med et Lys i Haanden. Han saa Lysene paa Bordet, men Folkene saa han

ikke, han gik lige forbi og hen til Kaminen for at se efter noget der.

De standsede Spillet, drejede sig og fulgte ham med Øjnene, men han havde ingen Anelse om, at de var der, han gav sig god Tid til at lede og blev staaende et Øjeblik foran Ildstedet, strøg sig med Haanden over Øjnene og tænkte sig om. Maaske fandt han Luften i Stuen kold, han lagde

et Stykke Træ paa Ilden og varmede sine Hænder over den. Da han havde fundet den Bog, han søgte, gik han tilbage, og idet han gik forbi en af Mændene ved Bordet, en lille Mand med et blaat Tørklæde om Hovedet og et

Saar i Ansigtet, strøg han saa tæt forbi ham, at Sørøveren hastig flyttede sig til Side, og da lyste med eet op i hans Ansigt et voldsomt Udtryk af Raseri, Triumf og Foragt, mens han stirrede op i Eugène Vandamms Ansigt. Vandamm maatte føle noget deraf, thi han saa hastig til

Side, men saa intet, og lagde sin anden Haand oven paa den, der holdt

Lyset, som om han frøs. Saa gik han. – Og i dette Øjeblik syntes Lucie, der stirrede paa dem begge, at hun følte mer Rædsel for ham end for den anden. Hun trak sit Tørklæde tættere sammen og gik bort fra Vinduet om til Gavlen af Huset og blev staaende der, op ad Væggen. Hun strøg Haaret bort fra sit Ansigt og blev staaende længe der. Da hun vendte sit Hoved til sidst, saa hun, at Lyset i Dagligstuen var slukket, og da famlede hun sig hen langs Muren og gik ind og tændte dem igen.

* * * * *

Det næste, der hændte i denne min Historie om Eneboerne, var to forfærdelige Storme. Den første af dem varede i 7 Dage og lod begge Øens

Beboere forstaa for første Gang, hvad en Storm var; desuden fyldte den Huset med Røg og Dag og Nat med det vilde Havs Stemme, en Larm saa øredøvende, at den til sidst værkede i deres Hoveder. I syv Døgn brølede det store Oceans vældige Vandmasser omkring Øen, i en kridhvid, hvirvlende Brænding, og kastede flyvende Fnug af Skum højere op, end de havde troet det muligt, ligesom i en Slags rasende og vildt Overmod for at vise, at der var ingen Grænser for dets Magt.

Ligesom Børn i Mørke søgte Eneboerne tættere sammen, mens denne Storm

stod paa. Han kunde ikke samle sine Tanker til at skrive, mens den varede, lige saa lidt som et nogenlunde følsomt Menneske vilde have kunnet gøre det under et Slag, eller imens han hørte Julius Thornberg spille Bruchs Koncert. Men der var i dens Vildhed noget, der greb ham dybt, og i dens rasende Kraft og Lidenskab Blod af den Lidenskab, hvori hans Sjæl havde dvælet og arbejdet. Han kom og sad hos hende og hun havde aldrig set ham saa fuld af Liv, heller ikke hans Væsen saa gnistrende af Energi, som i disse 7 Dages tvungne Hvile. Her kunde han sidde og fortælle hende i Timevis om sin Bogs Ideer, henrykt over at have en Tilhører, og det havde hun aldrig set ham gøre før. Derfor sad hun og lyttede opmærksomt til ham og gjorde undertiden Nar ad ham og fik

ham til at le. Men da Stormen blev ved, Nat efter Dag og Dag efter Nat, begyndte hun at blive saa besynderlig tung om Hjertet, thi der var for hende et saadant Udtryk i alle Ting, at Stormen ikke var en Storm alene; dens Larm var uhyggelig at høre paa, thi den betød Uvenskab, Uvilje, og nu forstod hun, at det stille graa Vejr i de første Dage havde betydet Mistro. Hans Sind, der stormede af Sted uden Tøjle og Tømme, forfærdede

hende hver Gang paa ny, og hun havde en Følelse af, at hun maatte advare

ham og dog var ingen Advarsel mulig. Paa den syvende Dag stilnede Stormen af, ligesom om den var tilfreds med, hvad den havde udrettet, og Luften blev mere stille igen, men Havet blev ved at gaa højt. Den næste

Dags Aften, da Mørket faldt paa, blev hun draget ud for at se paa dette skønne og uendelige Hav.

Det var næsten mørkt, men i dette Mørke havde alt endnu stærke Farver, den uendelige mørke Sø var blaa og man kunde gennem Skumringen skimte dens vældige Bevægelse; i Vest var Himlen over Horisonten gloende rød og meget mørke Skyer tegnede lige i Synsranden fantastiske Former ligesom ny Øer, der var dukkede op. Luften var meget kold og fuld af hele det Havs salte Aande, som den kom flyvende over, og idet den, endnu ikke træt og utøjlet som før ilede frem paa sine egne Veje, fór Stormen højtsyngende over og om hende, mod hendes spinkle Legeme, en svag Hindring paa dens Vej, og slyngede, idet den forfulgte sit fjerne Maal, et Øjeblik sine vældige Vinger, snoede hendes Kjole om hende og kastede

Haaret og det store Tørklæde, hun havde taget om Hovedet, tilbage, ligesom om den, midt i sit vilde Stormløb, havde et Øjeblik tilovers for en Spøg. Hendes Hænder var iskolde og den skarpe salte Fugtighed, som Havet førte op mod Klippen, gennemtrængte hele hendes Legeme med sin

Kulde, men dog blev hun staaende, det vidunderlige og storslaaede Syn holdt hende fast og fyldte hende. Hun stod ubevægelig og tavs, men at staa ganske stille her var med Stormens voldsomme Styrke som en stærk Bevægelse, og til Svar paa Havets, Luftens, Farvernes og Kuldens Tale sang hendes Tanker højt.

Jorden er det menneskelige mellem Elementerne, Luften det guddommelige,

Havet Satan. Jorden er foranderlig og forandret, ny Planter voksede op, ny Jordlag blev dannede, de gamle Skove faldt og ny voksede op, Jorden blev dyrket, udhugget, inddelt og gav sig under Menneskenes Haand.

Himlen og Havet er evige og uforanderlige, vore Spor over Bølgerne er i næste Nu udslettede og i denne Morgen ligger Havet som i Livets første Dage, da Taagerne lettede. I sin evige, høje Klarhed er Luften Symbolet paa alt forklaret, rent, saligt, i sin evige Uro er Havet det udelukkede, det higende, dæmoniske, evig ustadiges Symbol og Udtryk. Jordens Storhed aabenbarer sig som Mangfoldighed, Havets og Luftens som

Enhed, men Luftens synes at være bundløs Fred, Havets bundløs og uendelig Uro. I den Verden, hvori vi gaar, er Himlen, Jorden og Havet Brødre, udelelige, en og dog tre, blandede i en evig og guddommelig Harmoni, men undertiden i Sommeraftener og høje klare Foraarsdage klinger Luftens Stemme gennem de andres, og Havets og Jordens synes at

være Undertoner i dens himmelske Melodier; i Sommerdage, i Høstaftener

hører vi Jordens Sange, i stormfulde Solnedgange drager Havet sine Brødre Jordens og Luftens Stemmer ind i sin, og vi lytter bævende til

dets mægtige Hjertes Musik. –

Bølge efter Bølge i næsten forfærdende Vælde kom løbende imod Øen, i Mørket lyste Havets hvide Bræmme om den og lød dets evige Sjæls evige Klage højt.

Længe, længe stod hun og saa derpaa, da hun vendte sig for at gaa ind, stod en Mand lænet til Klippen og betragtede hende, hun løftede begge Hænder mod Hjertet, ligesom han selv havde gjort, da han den første Aften spurgte hende om nyt fra sit Hjem, stirrede et Øjeblik paa ham og kendte ham igen. „Godaften,“ sagde hun blidt, men han svarede ikke. „Hvor smukt her er,“ sagde hun igen og hendes Sjæls store Grebethed bævede i hendes Stemme. – Han svarede ikke straks, skønt han blev ved at

se paa hende, men sagde saa: „Lad mig følge Dem hjem,“ og begyndte at gaa langsomt ved Siden af hende: „De fryser,“ sagde han, „hvorfor kom De

dog herud. – Javist, her er smukt, men det er ikke nogen Skønhed for Dem. For Dem er Deres Hjemms Rosenhave. Naar rejser De herfra?“ Hun saa

op paa ham. „Det ved jeg ikke,“ sagde hun. „Ved De det ikke,“ sagde han,

„har De da ikke forstaaet? – hvorfor vil De dog blive?“ De var nu kommet hen til Huset, men blev staaende og talte sammen uden for. „Hør mig nu,“

sagde han, „jeg beder Dem oprigtig, Fru Vandamm, som Deres, – ja som Deres Ven, De maa rejse bort herfra, – De kan ikke holde det ud i disse Storme, og langt mindre i de Vintermaaneder, der nu kommer. Rejs dog bort, mens der er Tid.“ „Hvorfor?“ sagde hun. „De bliver jo bundet hertil, uden at De ved af det, men det maa ikke ske, De skal rejse bort. Endnu kan De forlade det.“ Hun saa rundt og følte selv, med hvilken uforklarlig Magt hun var bundet til dette Sted. „Er denne Kulde,“ sagde han ganske langsomt og uden at se paa hende, „er disse Storme for Dem, er de døde og fordømte Sørøvers Nærhed for Dem, er jeg for Dem. – O,“

han lukkede Øjnene, „er dette evig, evig forbandede Sted for Dem.“ Han drejede Hovedet imod hende og sagde: „Hvorfor kom De nogen Sinde?“ Lucie

græd. „Skæbnen har føjet det saaledes,“ sagde hun, „beklag mig ikke.“ „O, min Gud, min Gud,“ sagde han, „hvorfor er De dog kommen hertil. Hav

Barmhjertighed. O dette evig evig tabte Liv.“ Han slog begge sine Hænder

for sit Ansigt og vuggede sit Hoved frem og tilbage i forfærdelig Smerte. „Se, jeg kan tale igen, jeg kan finde Ordene for, hvad jeg vil sige; kan De, der selv har vakt dem, ane, hvilke Følelser, hvilke uudholdelige Bevægelser De har givet mig tilbage? O, og til ingen, ingen

Nytte uden denne Kval. Jeg er død alt for ung," sagde han og rev igen Hænderne fra sit hvide Ansigt, der var fortrukket af Smerte, „jeg har ikke sluppet Livet og er gaaet bort derfra, men jeg blev taget, da jeg elskede det mest. De, der lever, kan ikke forstaa denne Kval; saaledes jamrede jeg ikke, mens jeg levede, men nu, hvad er der nu for mig uden den?" „Al den Medlidenhed, jeg kan give Dem," sagde Lucie og græd bitterlig, „er intet, men tro mig, mit Hjerte er fuldt deraf.“

„O, tusind Gange bitrere," sagde han, „bliver min Kval, fordi De ynker mig og fordi jeg elsker Dem. – Hav Medlidenhed med mig," sagde han og faldt ned for hende, „spot mig ikke." Hun støttede sig mod Muren og stønnede svagt. Han rejste sig op. „Se," sagde han, „ogsaa Dem har jeg bragt Smerte og saaledes, som det nu er, kan jeg ikke skænke andet. Lad mig gaa, lad mig gaa. Gaa selv bort herfra. Jeg ønsker Dem alt godt.“ „Nej," sagde hun, „gaa ikke." Han blev staaende og saa paa hende, endnu stod hun støttet til Væggen, og hendes Ansigt var i Mørket næsten lige saa hvidt som hans. Omkring dem hylede og larmede Stormen. „Hvis jeg har vakt i Dem," sagde hun, „Minder og Følelser, som har voldt Dem Smerte, saa tilgiv mig. Jeg ved ikke, hvorledes alt dette er, og i min uendelige Svaghed kan jeg intet forandre, men hvis jeg meget, meget mod min Vilje og uden at vide det har føjet nogen ny Smerte til Deres bitre Kval, saa tilgiv mig og lad os ikke skilles saadan. Naar mit inderlige, inderlige Ønske," hun brast igen i Graad, „ikke kan tage noget af Deres Sorg bort og min inderlige Medlidenhed kun føje ny Smerte til den, saa lad os skilles, men lad os ikke skilles saaledes. Lad mig sige Dem først, at jeg af hele mit Hjerte, at jeg af hele min Sjæl velsigner Dem og ønsker Dem," – hun tav, thi hvad skulde hun sige, – „og giv mig Deres Sorger, lad mig faa Del i Deres Smerte. Tal til mig igen," sagde hun og brast atter i Graad og skjulte Ansigtet i sine Hænder. „For hvert Øjeblik, jeg er sammen med Dem," sagde han, „elsker jeg Dem højere. Naar De vil have, at jeg skal tale til Dem nu, inden jeg gaar, saa lad mig sige Dem det. Se jeg giver Dem min Velsignelse tilbage, Skæbnen være Dem naadig og lade Dem glemme alt dette. Hvad mere skal jeg nu sige Dem? Hvis jeg havde levet, vilde der have været Brug for mit Hjerte og jeg vilde have haft mange Ting at elske, et Hjem, et Land, Venner og Slægt, jeg vilde have haft Arbejde at udføre og Maal at stræbe imod. Alt, alt dette er nu min Kærlighed til Dem. O, den er lige saa øde og unyttig som denne golde Ø, som Søfuglene kredser om. Maatte De glemme den igen." Et Øjeblik stod de tavse, og det var, som om Vinden ventede paa, at deres svage Stemmer i den store og uigennemtrængelige Nat skulde forstumme, for selv at synge højt og vældigt. „Havet," sagde han, „skyllede mig over Bord her fra mit Skib," han tænkte sig om, „Bellona, en Novemberdag for mange Aar

siden, inden De blev født, maaske. O, hvis jeg havde levet og hvis jeg havde inddrukket hele det Liv, som var bestemt for mig, og prøvet det, vilde jeg være død nu som en gammel Mand og have sluppet Livet med et

glad Hjerter. Men nu standser min Længsel aldrig. Sørøverne, „Andalusias“

Besætning, hvis usalige Aander er fordømte med mig til denne Ø, førte deres Skatte med sig, og deres Hjerter er lænkede til dem, midt i deres Elendighed volder deres Guld dem Glæde. Men hvor er det, jeg længes efter – det er ikke til. Den unge Pige, der tog mig i sine Arme, – rummer hendes Hjerter nu i en rolig og blid Alderdom Svar paa min brændende Længsel? De Venner, hvis Venskab delte mine Sorger – kan jeg

forstaa deres Bekymringer nu? For dem, der forstod mig, der elskede mig,

som jeg elskede højere end mig selv, har alt forandret sig, hvorledes skulde min evige, fortabte Ungdom kunne forstaa det? Nu tænker jeg ofte paa en lille Broder, jeg havde, der døde som Barn. Vi elskede hinanden meget højt. Har hans blege Skygge, – o, ikke blegere, o, ikke mer skyggeagtig, end jeg er nu – undertiden kredset om vore Senge for at finde sit gamle Legetøj, der nu var hensmuldret, ligesom hans Lege var glemte? O, saaledes kredser mine Tanker om de Steder, hvor mit Liv, der blev røvet fra mig, skulde have været levet. Og imens den Tanke er forfærdelig, at de sørger over os, og deres Taarer brænder vore taareløse Hjerter, higer vi dog i vor vanvittige Længsel efter at faa Del i deres Liv. Ingen trofast Elsket skulde hilse mig ved min Hjemkomst fra min lange Rejse og ikke noget Gensyns Glæde varme mit eget evig kolde Hjerter – men vil de, der hilses saaledes, tænke paa mig, vil der være nogen Erindring om mig i de Hjerter, der glædes saadan? O, man skal

vinde Venner, mens man lever, Hjerter, der vil gemme vort Billede, Læber, der undertiden vil nævne vort forglemte Navn, – vi maa præge Livet, mens vi har Magt over det, at det ikke skal lukke sig, naar vi gaar ud af det, uden Spor. – Hvad taler jeg til Dem om dette for? Lad mig gaa bort, jeg vil ikke strø min øde Sorgs Aske paa Deres unge Hjerter.“ „Tro ikke, fordi du gaar, at jeg nogen Sinde vil glemme dig,“ sagde hun, „altid, altid, i min Lykke og Sorg vil Tanken paa dig være med.“ Han tav en Stund. „Ak, da har du glemt,“ sagde han, „hvor hurtig I, der lever i Forandring, glemmer. Ja, her vil du huske mig. Men vil du huske mig i dit Hjemms Stuer og mellem din Haves Roser, vil du bevare Tanken om mig, naar du holder dine smaa Børn paa dit Skød. Vil du huske

mig, naar du danser til Violiner og Fløjter. Nej, glem mig. Skæbnen har været haard imod os, lad os holde sammen imod den, og udslette dens Haardheds Spor, jeg vil tie og du vil glemme.“ „Nu,“ sagde hun og lagde begge Hænder paa sit Bryst, „heller ikke jeg lever evigt. Vil jeg se dig igen?“ „Nej,“ sagde han, „spørg mig ikke. O, nej, nej. Skulde jeg føre dig ind i dette øde Land, i min øde Sorgs Land, vil din Sjæl lækkes til dette forhadte Sted. Nej Farvel, nej nu farvel. For evigt og for alle

Tider farvel.“ Hun lukkede Øjnene og sagde: „O, jeg kan ikke forstaa dette. Hvad er dette og hvorfor?“ Og da hun aabnede dem, var hun alene, og kun Vinden sang højt omkring hende. Hun faldt ned paa Knæ og støttede

Hovedet mod Væggen. „Hav Barmhjertighed,“ raabte hun mod den ubarmhjertige Skæbne, der holdt hende i sin Haand. –

I de fjorten Dage, der gik mellem denne Storm og den næste, gik hun som

i en Drøm, Taagen fra Havet havde naaet hende og hyllet hende helt ind. Den grænseløse Medlidenhed, hun følte, og dens Haabløshed, gjorde hendes

Hjerte meget tungt. Det sidste Glimt af det rigtige og virkelige Liv, hun følte, var, da Fiskerbaaden kom over, da talte hun med dem og tænkte

selv, at det var godt gjort, men de blev forbavsede ved at se hende igen, og i Samtalens Løb kom de til at tale til hendes Mand derom. Dette var den første Vanskelighed, der ramte ham, efter at han var kommet til sin øde Ø. Hans Ophold paa Øen lige til dette Øjeblik havde været en stor Nydelse, en Fryd for hans Sjæl. Aldrig havde den saaledes kunnet udfolde sine Vinger og have Rum til at tumle sig. Aldrig før havde han saaledes kunnet stige ned i sine Tankers Verden og føle dens Vande lukke sig over hans Hoved, aldrig havde han saaledes følt sit eget Væsens Styrke og været saa beruset deraf. Havde han været alene paa Øen, vilde han have fuldendt sin Bog uden at skænke noget andet en Tanke, nu begyndte han at overveje, om han kunde sende hende hjem, hvis denne Ensomhed tyngede paa hendes Hjerte; men hun selv talte ikke derom, thi med andre Baand end Lykke begyndte hun at vokse fast til denne Ø.

Den anden Storm fulgte. Fra den først begyndte at blæse op, og mens den steg og stadig steg og slap sin rasende Harme løs over Øen, vidste Lucie, hvad den betød, og at den var en Trusel, gentagen, fordi den første ikke blev forstaaet, saa skummende og fnysende, fordi den, der udstødte den, var ved at tabe Taalmodigheden. Utilfreds med Virkningen af den første Advarsel og ked af disse levende Menneskers Nærhed sendte

Havet dem i 9 Dage Bud paa Bud for at ryste dem af sig.

Der var en anden og tydeligere Klang i Stormens Stemme, nu, naar den kastede sig om Hjørnerne af Huset og i en Slags hensynsløs og løssluppen

Leg styrtede sig ned igennem Skorstenen og fyldte Stuen med Røg, og der

var andre Stemmer end Stormens at høre; Advarsler, Trusler og Spørgsmaal

i hendes eget Sprog blandede sig med dens øredøvende Larm, og gjort frygtløse og grebne af Stormens rasende Overmod viste andre Ansigter sig

paa Vinduet og traadte andre Fødder paa Gangene og bankede andre

Hænder

paa Ruderne og Døren. Ligesom Havet under en Stormflod begyndte Havets

hemmelighedsfulde Verden at stige under denne Storm, at vise, hvor lidt de Hindringer betød, der var stillet ud imod den, og at fylde og oversvømme, løfte og gyngte alting og at trænge ind overalt.

Det var ikke længere alene hendes Ven, den unge irske Officer, der vovede at komme ind og tage Plads ved Ildstedet. „Andalusias“ vilde Folk

kom og gik i det stormrystede Hus, mens Havet uden for truede Eneboerne med Døden. Dog var de endnu levende og deres Liv endnu nok til at holde

Havets Verden lidt paa Afstand. Der var en Kvinde blandt Sørøverne, skønt Lucie ikke fik at vide, hvordan hun var kommen der, som syntes mere bleg og skyggeagtig end de andre, og som havde sit lange Haar hængende ned ad Ryggen; hendes høje Stemme lød undertiden ligesom en

Søfugls gennem Stormen. – Og idet den opslugte alle disse Stemmer i sin,

fyldte Stormen Luften med en saa forfærdelig Larm, at det var for Eneboerne som at befinde sig paa Bunden af en Heksekedel. Ilden gik ud,

hele Huset fyldtes med en iskold Uhygge, og alt deri, der var løst, hamrede, vrikkede og dundrede ligesom smaa Trolde, der fandt deres Fornøjelse i at blande deres Stemmer med den store vældige Aand, Stormens, og opføre deres afsindige smaa Danse sammen med det evige Hav,

– og midt i dette kolde Hus sad Eneboerne og ventede paa, at Stormen, som der endnu var Haab om, engang vilde holde op.

Det forfærdeligste ved den Rædsel, som hun levede i, var, at hun syntes mer og mer at tilhøre den Verden, som udbredte den; ligesom en Døende kunde mærke sine Lemmer stivne og blive kolde, saaledes følte hun sine Tanker, sit hele Væsen stivne og blive koldt og langsomt synes at gaa over i en anden Verden, og imens Havet truede og haanede dem for at drive dem bort, kunde hun ikke rejse. – Eugène Vandamm gik med en stor

Kappe om sig og helt op over Hovedet for at holde Varmen og kom ind udefra, aldeles blaa i Ansigtet og paa Hænderne, han havde Møje med at faa Døren op, og saa fløj den i bag ham med et Drøn ligesom af et Pistolskud. Hans Hænder var saa medtagne af Kulde, at han ikke kunde røre dem og kom og bad hende gnide Liv i dem, men alligevel, skønt han rystede af Kulde og Stormen angreb hans Hoved, var han fuldstændig rolig

og ingenlunde nedslaaet; der var Ting i Verden, som han regnede for Ulykker, men Kulde og Storm paa en øde Ø hørte ikke med til dem. „Det er

mærkeligt og utroligt at tænke,“ sagde han, „at der nu er Stilhed noget Sted i Verden.“ „O,“ tænkte han, „som denne Storm skal mine Ord vække dem, saaledes skal de drøne og forfærde dem, forvirre deres Hjerne og gøre dem svimle, ligesom Stormen nu forvirrer min.“ – De opholdt sig nu udelukkende i den Del af Huset, der var bygget af Sten, i et Slags Køkken. Her havde de samlet alt, hvad de havde Brug for, men da de ikke kunde faa Ilden til at brænde, begyndte deres Maaltider at blive meget ensformige. Lucie sad med sin store Kaabe paa og et Tørklæde om Hovedet og følte dog sine Fødder kolde som Is. Hendes blege Ansigt rørte ham, da han vendte sig fra Vinduet, han kom hen til hende. „Dette er meget koldt for dig, Lucie,“ sagde han, „fortryder du, at du kom? – Men jeg lover dig, at min Bog skal blive Betaling derfor, ja rigelig Betaling.“ Det havde han længe tænkt paa at sige hende. Hun saa op paa ham, hun hørte kun utydeligt, hvad han sagde.

De havde ikke mere Vand og han gik for at hente noget, det var et langvarigt Stykke Arbejde, thi Brønden laa langt fra Huset, og det tog Tid at hisse Spanden op og ned.

Mens han var borte, gik hun ind i den anden Stue for at hente noget. Allerede uden for Døren hørte hun den Lyd af en Stol, som blev skudt tilbage, der sagde hende, at Stuen ikke var tom, og da hun lukkede Døren op, saa hun sin Gæst fra to Gange før i sin gamle Trælænestol foran det kolde Ildsted, og hun blev ikke mer forfærdet, ikke forbavset engang, hendes egne Tanker syntes at være lige saa kolde. Han sad med Foden op paa Ildstedets Murstenskant og syntes ikke straks at se hende, da hun kom ind, saa saá han paa hende med et besynderligt mørkt Blik og skød Stolen tilbage. „Jeg er meget dristig,“ sagde han, „at jeg trænger ind i dette Hus, mens det endnu er beboet. Men det har saa længe været mit alene, ved De, og vil saa snart blive det igen. Jeg vidste ikke, at De vilde komme herind. Jeg opsøgte Dem ikke, det er ikke min Skyld, at mit Løfte er brudt.“ Endnu stod hun og saa paa ham, da kom han hen til hende. „Hvorfor er De her endnu,“ sagde han, „længe holder jeg det ikke ud. Er det da i Menneskers Natur at pine, at elske at se andre lide? Ved De da ikke, hvad jeg lider, fordi De er her?“ „Hvordan kan du forlange, at jeg skal rejse nu?“ sagde hun. „O, jeg beder Dem, og bønfaller Dem,“ sagde han, „hvorfor vil De binde Dem til denne Elendighed? Endnu kan De rejse, – men se dog, hvor alt binder Dem hertil – og hvad skal befri Dem? Dersom De elskede Deres Mand, vilde han have Styrke til at holde Dem tilbage fra os, men saaledes er det ikke.“ Hun strakte sine Hænder ud for sig, ligesom for at forsvare sig. „Jeg vil rejse,“ sagde hun. „O, forstaar du da ikke,“ sagde han og vendte sig imod hende, hans Ansigt var helt fortrukket af bitter Haan og Smerte, „at vi kan ikke taale eder her. Eders Nærværelse er en Haan imod os, at I lever, spotter os Døde, eders varme Legemer spotter vore kolde, vi vil ikke finde os deri. Føl, hvilken Forskel.“ Han kom nær hen til hende, med eet tog han hende i

sine Arme, slog begge sine Arme om hende, han havde aldrig rørt hende før. Alt blev sort for hendes Øjne, og en forfærdelig Kulde slog helt om hende, idet han knugede hende ind til sig, ligesom Havets kolde Vande over en druknende. Hun stod et Øjeblik helt stiv, hørte med eet et langt jamrende Skrig i Mørket, og tænkte: Er det mig, der skriger, og følte da, hvorledes hun sank dybt, og Mørket slog sammen over hende.

Eugène, der kom med Vand, hørte hende skrike og fandt hende paa Gulvet;

han troede, hun var død, indtil han følte hendes Hjerter slaa ganske svagt. Han blev ved at staa med hende i sine Arme, og vidste ikke, hvad han skulde gøre med hende, han prøvede at gnide Liv i hende, men intet hjælp, længe laa hun saaledes, og saa spinkel, lille og hvid, saa hjælpeløs saa hun ud, at hans Hjerter knugedes sammen derved; i hendes Ansigt var et højtideligt Udtryk, haabløst, ligesom i en døds. Han lagde hende ned og prøvede at slaa Ild, men det vilde ikke brænde, og for at faa hende varm løftede han hende igen i sine Arme, og da bevægede hun sig svagt, slog Øjnene op, saa stift ind i hans mørke, smertefulde og spændte Ansigt og rystede langsomt paa Hovedet. Han selv talte ikke, hans Bevægelser og Udtrykket i hans Ansigt var mere talende end Ord. Atter lukkede hun Øjnene, og han tænkte: „hun dør imellem Hænderne paa mig,“ da kom der Bevægelse i hendes stive Legeme, hun begyndte at ryste

og skælve voldsomt og brød med eet ud i fortvivlet Graad, mens hun klamrede sig til ham, og saaledes havde hun aldrig gjort, aldrig før havde hun saaledes søgt hans Beskyttelse, og hendes Legemes Skælven smittede hans: „Min Elskede, min Elskede, min Elskede,“ sagde han.

Hun

vilde ikke lade ham slippe sig, Taagen fra Havet var sønderrevet, veget til Side, og i sin forfærdelige, menneskelige Rædsel for den Verden, hun havde været i, klyngede hun sig til ham, ligesom et Barn, der vaagner af forfærdelige Drømme. I en frygtelig, gyngende og mørk Verden, ligesom et

sort og lurende Hav, var han det eneste faste Punkt for hende; i hans Arme og saaledes baaret af ham, var der endnu et svagt Haab. „Vær ikke bange, vær ikke bange,“ blev han ved at sige. Han fik hende til sidst til at slippe sig, for at han kunde gøre Ild paa, og denne Gang lykkedes det, og saa redte han en Slags Seng til hende paa den faste Bænk langs Væggen i Køkkenet. Hun var langt mere angst, ja forfærdet og rædselsslagen nu, end hun havde været før, men denne Rædsel føltes for hende næsten som en Lettelse, som en Opvaagnen fra den forfærdelige Kulde, hun havde dvælet i. Hendes Øjne var blevne aabnede, hun syntes selv, at hun igen blev et Menneske. For hendes svimle, matte og uklare Hjerne stod det ene klart, at det nu var en Kamp paa Liv og Død, og at hendes Mand, det andet levende Menneske paa Øen, var hendes eneste Hjælp, hendes eneste Mulighed for Redning. Hun tænkte ikke paa at rejse bort, ligesom en druknende ikke lægger andre Planer for sin Redning end den lige i Øjeblikket at holde sig oven Vand, og hendes Hjerne havde

samme Slags Klarhed og samme Koncentration som en Druknendes. Han kom hen til hende, lagde sig paa Knæ ved Siden af hendes Bænk og tog begge hendes Hænder og kyssede dem; hun tænkte paa, hvad den anden havde sagt hende, at hendes Kærlighed ikke var stærk nok til at holde hende tilbage, men det var ligegyldigt; nu, da der ikke var andre Mennesker i Verden end hun og han, og alt andet omkring dem var truende mørke og uhyggelige og fjendtlige Magter, var der kun een Følelse i Verden, og det var den, hun nærede for ham. Hun gjorde sin ene Haand fri og lod den løbe gennem hans Haar, saaledes, med ham saa nær, følte hun sig ikke saa elendig, men hun blev angst, naar han gik til den anden Ende af Stuen. Han vidste ikke, hvad der havde skræmmet hende, og ved at se Udtrykket i hendes Øjne blev han angst for hendes Forstand, men mens hun laa saaledes, lammet og dødbleg, saa han i et eneste klart Blik, hvad det var, han havde gjort hende, og der vaagnede i ham en grænseløs Ømhed for hende, for det svage, blide, afmægtige, som han aldrig havde kendt. Hvad han havde elsket til denne Stund, ja, det havde hos hende været hendes Skønhed og Ynde og noget rigt, fantasifuldt og let, som havde fængslet ham. Men ny var denne stærke Følelse af Ømhed og Kærlighed til hendes spinkle, ødelagte Legeme, til hendes svage og forvirrede Aand, en ligefrem Tilbedelse deraf, saa at han kom hen og knælede for hende; og da følte han, ligesom hun, at de to i Virkeligheden var ganske alene i Verden, og at det slet ingen Betydning havde, at der levede andre Mennesker langt borte. „Min Elskede, min Elskede,“ sagde han, „frygt ikke. Hvorfor vil du være bange. Se, jeg er her, og alt, hvad jeg har gjort imod dig, vil jeg gøre godt igen og oprette. Vær rolig, min Elskede, du ved ikke, jeg har aldrig sagt dig, hvorledes jeg elskede dig, alting vil jeg gøre for dig, min Elskede. O, du maa tilgive mig, at jeg har taget dig hertil. O, du, min dyrebare Elskede, tilgiv mig og frygt ikke. Jeg vil beskytte dig, hvad er der da at være bange for?“ – Hun hører mig ikke, tænkte han, men dog holdt hun af at høre ham tale. Han tændte Lyset og holdt Ilden vedlige og blev siddende hos hende hele Natten. Hun sov ikke, men laa ganske stille, han følte, at dette var en forfærdelig Krise. Da han nu kunde faa Ilden til at brænde, kogte han Vand og lavede Te til hende. Han begyndte at frygte, at denne Nat ingen Ende vilde tage, da farvede Dagningen Himlen rød, Dagen brød frem og det højtbevægede Hav var vidunderlig skønt i den røde Sols Lys. Da han vendte sig til hende fra Vinduet, laa hun med lukkede Øjne, han gik hen til hende, hun sov. – Da hun vaagnede, skinnede Solen, men Stormen larmede endnu højt som før. Eugène sad i en Stol ved Vinduet og sov, hans Ansigt var ligblegt, han havde gennemgaaet som en svag Afskygning af hendes Kamp i denne Nat. Endnu var hun forfærdelig mat som før,

men

ved Tanken om, at han var saa nær og ved at føle sig levende endnu, smilte hun og følte som den første svage Straale af en stærk, dyb Glæde. Hun var som et Menneske i Dødsfare, paa det Punkt, da hans Tanker begynder at sige: Maaske er der Haab, og skønt de ikke tør vove sig til at tro det, føler Glæde blot ved at vide, at den Mulighed er der. Hun var saa uvant med at føle Glæde, at dette Øjeblik var som en ny dyb Fryd. Hun saa paa Ilden, den var ved at gaa ud, men hun vilde ikke væk-

ke ham, og hun følte sig saa svag, at hun ikke kunde staa op og passe den. Der begyndte at komme Tanker i hendes Hoved, som om de kom langt borte

fra. Hun lyttede til Stormens Røst, og der var saa megen Kraft i hende, at hun kunde tænke: den kan bæres, thi til saa megen Klarhed var hun endnu ikke naaet, at hun kunde tænke: den kan høre op. Ligesom svage Dønninger af Tanker og Indtryk fra hendes Hjem og hendes Barndom hjemme

begyndte at skylle over hendes Hjerne. Indtrykket af noget venligt, venskabeligt kom og forundrede hende meget, Indtrykket ogsaa af Fred og

en ordnet, farefri Tilværelse, og hun prøvede at fastholde det. Hun saa tilbage over sit hele Liv med sin svage, forvirrede Hjerne. Hun saa hen paa sin Mand, længe og stift, og tænkte: han er